

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Ε'

11 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1927

ΑΡΙΘ 7

Η ΣΥΝΕΛΕΥΣΙΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΡΧΙΑΣ

Κατά την έναρξιν των εργασιών της έκτακτου συνελεύσεως της Ιεραρχίας της Εκκλησίας της Ελλάδος ο Μακ. Πρόεδρος, μετά την προς τὸν Θεὸν δέησιν, ἐποιήσατο τὴν ἐξῆς εἰσηγήσιν τῶν μελλόντων νὰ ἀπασχολήσωσιν αὐτὴν ζητημάτων.

Ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ συνήγαγεν αὐθις ἡμᾶς, Σεβασμιώτατοι ἄδελφοί, ἐπὶ τὸ αὐτὸ, ὅπως τῇ συνεργείᾳ αὐτῆς ἐξετάσωμεν τὰ τῆς Ἀγιωτάτης ἡμῶν Εκκλησίας ζητήματα, συμφώνως πρὸς τοὺς ἱεροὺς αὐτῆς κανόνας. Αὐθαίρετος τῆς Πολιτείας ἐνέργεια κατὰ τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1925, ἐκώλυσε ἡμᾶς ἀπὸ τῆς ἐκτελέσεως τοῦ καθήκοντος τούτου, εἰς ἀναστέλλασα τὰς ὑπὸ τῶν ἱερῶν κανόνων ἐπιβεβλημένας ταύτας συνελεύσεις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας, ἅλλ' ἢ ἐλπίς, ἣν τότε πάντες ὁμοφώνως ἐξεδηλώσαμεν ὅτι ἔμελλε νὰ καταστῇ δυνατὴ ἢ συγκρότησις αὐθις τῶν σεπτῶν τούτων συνελεύσεων τῆς Ἱεραρχίας τῆς Εκκλησίας τῆς Ελλάδος καὶ ἡ ἀπόφασις ὅπως ἐπιδιώξωμεν τὴν ἀποκατάστασιν τοῦ παρανόμως καταργηθέντος κανονικοῦ καθεστώτος τῆς διοικήσεως τῆς Εκκλησίας, πραγματοῦται σήμερον. Ἡ Διαρκὴς Ἱερὰ Σύνοδος, ἀντιπροσωπεύουσα τὴν Ἱεραρχίαν ἐν τῇ διοικήσει τῆς Εκκλησίας, ἐθεώρησεν ἀπαραίτητον τὴν σύγκλησιν αὐτῆς, πρὸς ἐξέτασιν τῶν ἐξῆς κυρίων ζητημάτων.

Ἡ Εκκλησία τῆς Ελλάδος στερεῖται Καταστατικοῦ Νόμου. Ὑπάρχει τὸ Νομοθετικὸν Διάταγμα τῆς 26 Σεπτεμβρίου 1925, δι' οὗ ἐτροποποιήθη ὁ Καταστατικὸς Χάρτης τῆς 31 Δεκεμβρίου 1923, ἀλλὰ τὸ Νομ. Διάταγμα ἐκεῖνο, ὀφειλόμενον εἰς δικτατορικὴν πολιτικὴν αὐθαίρεσιν, οὐ μόνον ἀνέτρεψε τὰς κανονικὰς βάσεις τῆς διοικήσεως τῆς Εκκλησίας ἀλλὰ καὶ ἐπήνεγκεν ἀπερήραπτον νομολογικὴν σύγχυσιν καὶ παρουσιάζει κενὰ, καθιστώντα ἀδύνατον τὴν κανονικὴν λειτουργίαν τῆς διοικήσεως τῆς Εκκλησίας, ἰδίως δὲ τὴν τῶν Εκκλησιαστικῶν δικαστηρίων. Ἐκκρεμοῦσιν ἀπὸ διετίας ὑποθέσεις, ὧν ἡ ἐξέτασις ἐλέγχεται ἀδύνατος, ἐλλείπει δικονομικῶν διατάξεων. Καὶ ἡ παρούσα καὶ ἡ προκάτοχος Διαρκὴς Ἱερὰ Σύνοδος ἐζητήσαν παρὰ τῆς Πολιτείας τὴν πλήρωσιν τῶν κενῶν τούτων, ἀλλ' ἢ Πολιτεία ἠρηγήθη εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τὴν ἐκδοσὶν ἕκτου Διατάγματος ἐν ἐπιγῆ καθ' ἣν σωρηδὸν τὰ Νομοθετικὰ Διατάγματα ἐξεδίδοντο. Δὲν

εἶναι τοῦ παρόντος νὰ ἐκθέσωμεν τὰς δυσχερείας καθ' ὧν ἐπάλευσεν ἡ Διαρκὴς Ἱερὰ Σύνοδος ἐκ τῆς ἐλλείψεως πλήρους καὶ ἁρτίου Καταστατικοῦ Νόμου, δὲν εἶναι δὲ ἄλλως τε ἄγνωστοι αἱ δυσχερεῖαι αὗται καὶ ἢ ἐν γένει παραχθεῖσα ἐν τῇ Εκκλησίᾳ κατάστασις διὰ τοῦ ἀπὸ 26 Σεπτεμβρίου 1925 Νομοθετικοῦ Διατάγματος.

Ἡ Διαρκὴς Ἱερὰ Σύνοδος δὲν ἠδύνατο ν' ἀναλάβῃ τὴν εὐθύνην τῆς ἐκπονήσεως νέου Καταστατικοῦ Νόμου, ἀνευ τῆς διαγνώμης τῆς Ἱεραρχίας. Εἶναι δὲ ἀνάγκη νὰ τεθῇ τέρμα εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο ν' ἀπαιτήσῃ ἢ Ἐκκλησία τὸν ὀριστικὸν αὐτῆς νόμον, σύμφωνον πάντοτε πρὸς τοὺς κανόνας, πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς ὀρθοδοξίας καὶ πρὸς τὰς ἀνάγκας τῆς ἐν Ἑλλάδι Εκκλησίας. Ἡ Ἱεραρχία ἐκλήθη ν' ἀποφανθῇ ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου. Ὑπάρχει ἤδη ἔτοιμον σχέδιον Καταστατικοῦ Νόμου, παρασκευασθὲν ὑπὸ τῆς Δ. Ι. Συνόδου ζητησάσης καὶ τὴν γνώμην τῶν παρεπιδημησάντων Ἀρχιερέων, ἀλλ' εἰς τὴν Ἱεραρχίαν ἀπόκειται νὰ κρίνῃ αὐτὸ καὶ νὰ ζητήσῃ παρὰ τῆς Πολιτείας τὴν νομοθετικὴν κύρωσιν τῶν περὶ τοῦ τρόπου τῆς Εκκλησίας ἀπόψεων αὐτῆς, ἐφ' ὅσον, κατὰ τὰς κρατούσας παρ' ἡμῖν σχέσεις Εκκλησίας καὶ Πολιτείας, εἶναι ἀπαραίτητος τοιαύτη νομοθετικὴ κύρωσις. Τὸ ἐν λόγῳ σχέδιον στηρίζεται ἐπὶ τοῦ Καταστατικοῦ Νόμου τοῦ 1923, ὅστις ἀπέρρευσε ἐξ ἐμπεριστατωμένης μελέτης καὶ ἐκ προτάσεως τῆς Ἱεραρχίας, καὶ ἐπὶ τῶν μετὰ τὸν Νόμον ἐκεῖνον διατυπωθεισῶν ὑπ' αὐτῆς γνωμῶν περὶ τῆς ἐπταμελοῦς Διαρκoῦς Συνόδου, ὡς ἀντιπροσώπου τῆς Ἱεραρχίας, καὶ ὡς Δευτεροβαθμοῦ Δικαστηρίου. Ἡ παρούσα δὲ περίοδος τῆς πολιτικῆς ζωῆς τῆς χώρας, ἀποκτησάσης Κυβέρνησιν συνασπισμοῦ πασῶν τῶν πολιτικῶν μερῶν, κρίνεται τὰ μάλιστα κατάλληλος ὅπως ἔριστικῶς τεθῇ τέρμα εἰς τὸ ζήτημα τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Εκκλησίας.

Δεύτερον ζήτημα, δι' ὃ ἐκλήθη ὅπως διασκεφθῇ ἢ Ἱεραρχία εἶναι τὸ οικονομικὸν ζήτημα. Ἀπὸ ἐκταετίας καὶ πλέον ἢ Ἐκκλησία τῆς Ελλάδος ἀντιμετωπίζει τὴν δαθμιαίαν ἀπώλειαν τῆς ἱερᾶς κτημοσύνης αὐτῆς καὶ τὴν στέρησιν τῶν μέσων, ἀνευ τῶν ὁποίων δὲν δύναται ν' ἀνταποκριθῇ ἢ Ἐκκλησία εἰς τὰς ἀνάγκας αὐτῆς. Πρόκειται περὶ γνωστοῦ ζήτηματος, πολλακτικῶς ἀπασχολήσαντος τὴν Ἱεραρχίαν, ἀλλὰ παρ'

του οποίου ανάγκη νὰ ληφθῶσιν ὀριστικαὶ ἀποφάσεις. Τελευταίως ἐκράτησαν γινῶμαι περὶ περισυλλογῆς τῆς ὑπερλειψέλης περιουσίας τῆς Ἐκκλησίας καὶ περὶ διοικήσεως αὐτῆς δι' ἀποκεντρωτικοῦ συστήματος, ὑπάρχει δὲ καὶ περὶ τούτου ἑτοιμον σχέδιον ὑποβληθῆσόμενον ὑπὸ τὴν κρίσιν τῆς Ἱεραρχίας. Τὸ Γεν. Ἐκκλῆσ. Ταμείον δὲν δύναται νὰ ἐπαρκέσῃ εἰς τὰς ἀνάγκας τῆς Ἀυτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἡμισυ δὲ εἰς τὰς ἀνάγκας καὶ τῆς ἐν τῇ νεῶν Ἑλλάδι Ἐκκλησίας τῆς ἐχούσης τὴν ἀναφορὰν αὐτῆς εἰς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον. Οἱ ἀμβωνες τῶν ἱερῶν ναῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ἐσίγησαν διότι οἱ Ἱεροκήρυκες στερηθέντες καὶ τοῦ γλίτσρου ἐπιμισθοῦ, ἐν ἐλάμβαναν, ἐτράπησαν πρὸς ἄλλας θέσεις, μάταιαι δὲ ἀπέβησαν αἱ ὑποδείξεις τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὴν Πολιτείαν περὶ ἐνισχύσεως τοῦ κηρύγματος τοῦ θεοῦ λόγου τῆς μεγίστης ταύτης πνευματικῆς δυνάμεως τῆς Ἐκκλησίας. Μάταιαι ὡσπύτω ἀπέβησαν αἱ πρὸς τὴν Πολιτείαν ὑπαυγήσεις καὶ ἐπίμονοι ὑποδείξεις περὶ τῆς ἀπαραιτητοῦ ἀνάγκης τῆς οικονομικῆς ἐξασφαλίσεως τοῦ ἐφημεριακοῦ Κλήρου. Εἶναι γνωσταὶ αἱ οικονομικαὶ δυσχέρειαι, καθ' ὧν παλαίει ὁ ἐφημεριακὸς Κλήρος τῆς ὑπαίθρου ἰδίως χώρας, εἶναι δ' ἐπίσης γνωστὸν ὅτι πλεῖστα χωρία στεροῦνται ἐφημεριῶν ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν, διότι προσοντοῦχοι ἐφημέριοι, ἀνευ οικονομικῆς ἐξασφαλίσεως, δὲν παρουσιάζονται. Ἡ Δ. Ι. Σύνοδος, θελήσασα νὰ θεραπεύσῃ τὴν ἀνάγκην ταύτην τῆς πληρώσεως τῶν κενῶν τοῦ ἐφημεριακοῦ Κλήρου, ἐζήτησε σχετικὸν Νομ. Διάταγμα, ἀλλ' ἀτυχῶς παρεσέφρυσεν εἰς αὐτὸ διάταξις ἐπιζημιωτάτη, ὅθεν ἐσπευσεν ἡ Σύνοδος νὰ ζητήσῃ τὴν ἀναστολήν τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ Διατάγματος καὶ νὰ προβῇ εἰς σχετικὰς ἀρτιότητας πρὸς τοὺς Ἱεράρχας. Ἀλλ' ἄς μὴ νομίζωμεν ὅτι διὰ τοιαύτων ἡμιμέτρων θὰ λυθῇ τὸ ζήτημα τοῦτο. Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ κατορθώσῃ τι ἡ Ἐκκλησία ἀνευ μεμορφωμένου καὶ οικονομικῶς ἀνεξαρτήτου ἐφημεριακοῦ Κλήρου. Δυστυχῶς δέ, ὡς τὰ καθ' ἡμᾶς βαίνουσιν, αἱ παρεσχεθεῖσαι κατὰ καιροῦς ὑπὸ τῆς Πολιτείας ἐλπίδες περὶ ἐνισχύσεως τοῦ Γεν. Ἐκκλῆσ. Ταμείου χάριν τῆς οικονομικῆς ἐξασφαλίσεως τοῦ Κλήρου διεψεύσθησαν. Ἡ Πολιτεία ἐν τῇ σπουδῇ αὐτῆς ὅπως πληρῶσῃ ἄλλας οικονομικὰς ἀνάγκας, παρεγνώρισε τελείως τὴν ὑψίστην ταύτην ἀνάγκην, παρεγνώρισε τὸν πρώτιστον παράγοντα τῆς ὑπάρξεως τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας, τῆς προλήψεως τῆς ἐπαπειλουμένης ἀπροσυνθέσεως αὐτῆς διὰ τῶν διαφόρων ἀνατρεπτικῶν ἰδεῶν, καθ' ὧν οὐδεμία ἄλλη δύναμις τελεσφόρως δύναται ν' ἀντιταχθῇ πλὴν τῆς Ἐκκλησίας διὰ τῶν Ἱεροκηρύκων καὶ τοῦ ἐφημεριακοῦ Κλήρου. Ἡ Ἐκκλησία, ἐξασφαλίζουσα τὴν ὑπάρχουσαν περιουσίαν αὐτῆς, δεόν νὰ ἐξεύρῃ ἰδίους πόρους, ἐὰν πεισθῇ ὅτι τὸ Κράτος, ὀριστικῶς θ' ἀρνηθῇ τὴν συνδρομὴν του. Ἴσως δὲ οὐδεμία ἄλλη εὐκαιρία εἶναι προσφωροτέρα τῆς παρούσης πρὸς ἐπίλυσιν

τοῦ σπουδαιωτάτου τούτου ζητήματος. Διὰ τοῦτο δὲ ἀκριβῶς ἡ Δ. Ἱερὰ Σύνοδος ἐκρίνευ ἀπαραίτητον τὴν σύγκλησιν τῆς Ἱεραρχίας καὶ τὴν ἀπόφασιν αὐτῆς ἐπ' αὐτοῦ.

Τὸ τρίτον τῶν προβληθησομένων αὐτῇ ζητημάτων ἀνάγεται εἰς τὴν καθόλου Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν. Ὡς γνωστὸν δὲν κατέστη δυνατὴ ἡ συγκρότησις Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἐνεκα πολλῶν καὶ διαφόρων λόγων. Ἐπεκράτησε δὲ τελευταίως ἡ γνώμη ὅπως συνέλθῃ Προσύνοδος, τὸ δὲ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ὑπέβαλεν εἰς τὰς Ἀυτοκεφάλους Ὁρθοδόξους Ἐκκλησίας σχετικὰ ἐρωτήματα, ἐπὶ τῶν ὁποίων εἶναι ἀνάγκη ν' ἀποφανθῇ καὶ ἡ Ἱεραρχία τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας. Ἰδίως δεόν νὰ καθορισθῇ ὁ χαρακτήρ τῆς Προσυνόδου ταύτης. Καὶ ἐὰν μὲν εὐθὺς ἀμέσως πρόκειται νὰ ἐπακολουθήσῃ ἡ σύγκλησις Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἡ Προσύνοδος θὰ εἶναι καθαρῶς προπαρασκευαστικὴ συνέλευσις τῶν ἀντιπροσώπων τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν. Ἐν ἡ ὅμως περιπτώσει δὲν θὰ καταστῇ δυνατὴ ἡ ἀμεσὸς σύγκλησις Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἡ Προσύνοδος θὰ ἔχει χαρακτῆρα Γενικῆς ἢ Τοπικῆς Συνόδου τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, δεόν δὲ ἐκ τῶν προτέρων νὰ καθορισθῶσι καὶ ὁ χαρακτήρ καὶ ἡ δικαιοδοσία τῆς Συνόδου ταύτης. Διότι ἐν τῇ δευτέρᾳ ταύτη περιπτώσει δὲν θὰ παρασκευάσῃ μόνον τὸ πρόγραμμα τῆς μελλούσης Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἀλλὰ καὶ θὰ λύσῃ ὀρισμένα ἐπείγοντα ζητήματα, ὧν ἄλλως τε ἡ λύσις δύναται νὰ γίνῃ καὶ ὑπὸ μὴ Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

Ταῦτα εἶναι ἐν γενικωτάταις γραμμαῖς τὰ τρία μεγάλα καὶ κεφαλαιώδη ζητήματα, δι' ἃ ἐκλήθη ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας χωρὶς ν' ἀποκλείηται βεβαίως καὶ ἡ ἐξέτασις δευτερευόντων τινῶν ζητημάτων ἅτινα ἡ Διαρκὴς Σύνοδος καλὸν ἐθεώρησε νὰ λύσῃ ἐπίσης ἡ Ἱεραρχία ὡς Ἀνωτάτη Ἐκκλησιαστικὴ Ἀρχή. Ἐχόντες βαθεῖαν συναίσθησιν τῆς σπουδαιότητος καὶ τῆς ἐξαιρετικῆς σημασίας αὐτῶν ἄς προσπαθῶμεν πάντες χωρὶς νὰ καταναλώσωμεν πολὺτιμον χρόνον εἰς μακρὰς συζητήσεις ἵνα φθάσωμεν ἀμέσως εἰς ὀρθὰ συμπεράσματα ἐπὶ ἐνὸς ἐκάστου αὐτῶν. Περιττὸν νὰ εἴπωμεν ὅτι ὅσο ταχύτερον λήξῃ τὸ ἔργον τῆς παρούσης ἐκτάκτου συνελεύσεως τῆς Ἱεραρχίας, τοσοῦτω μεγαλύτερα ἔσται ἡ ἐξ αὐτοῦ ὠφέλεια καὶ ἡ ἠθικὴ ἐπιβολὴ τῆς Ἱεραρχίας, πρὸς ἣν μετὰ χρηστῶν ἐλπίδων ἀτενίζει ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος. Καθ' ὃν χρόνον ἄλλα Ἐκκλησία πρὸ πολλοῦ ἤδη λύσασαι τὰ διοικητικὰ καὶ οικονομικὰ αὐτῶν ζητήματα ἀπολαύσασαι πλήρους ἐσωτερικῆς ἐλευθερίας καὶ αὐτοτελείας, ἐπελήφθησαν τῶν μεγάλων κοινωνικῶν ἰδίως ζητημάτων, ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, δυστυχῶς, ἔχει ἄλυτα ἐνώπιόν της ζητήματα τοῦτ' αὐτὸ στοιχειώδη, ἐξ ὑπαιτιότητος οὐχὶ ἑαυτῆς βεβαίως.

Ἄλλ' εἴθε ἡ παρούσα ἐκτάκτος συνέλευσις τῆς Ἱεραρχίας νὰ θέσῃ ὀριστικὸν τέρμα εἰς τὰ ζητήματα

ταῦτα καὶ νὰ ὑπεδειξῇ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοὺς τρό-
πους δι' ὧν ἀπερίσπαστος θὰ ἐπιδοθῇ εἰς τὴν μεγάλην
αὐτῆς ἀποστολήν, ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ εὐσεβοῦς ἑλληνικοῦ
λαοῦ, ὅστις παρ' ἑλίας τὰς ἀτιδραστικὰς κατὰ τῆς
ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας ἐνεργείας μένει ἀπολύτως πι-
στός εἰς αὐτὴν καὶ παρ' αὐτῆς ἀπεκδέχεται τὴν ἀνα-
γέννησιν του, τὴν ἀναζωογόνησιν τῶν πνευματικῶν
του καὶ ἠθικῶν δυνάμεων, διὰ τοῦ θείου κηρύγματος
διὰ τῆς καθόλου δράσεως τῆς Ἐκκλησίας, τῆς θρη-
σκευτικῆς καὶ κοινωνικῆς καὶ φιλανθρωπικῆς, πρὸς
ἀπέκρουσιν τῶν ἐπαπειλούντων αὐτὴν κινδύνων. Ἐχον-
τες καὶ ἡμεῖς πάντες πίστιν εἰς τὴν μεγάλην καὶ ἱε-
ρὰν ἀποστολήν τῆς Ἐκκλησίας ἃς ἀντάποκριθώμεν εἰς
τὴν προσδοκίαν ταύτην τοῦ λαοῦ, ὃ δὲ θεὸς ἃς ἐλλο-
γήσῃ τὸ ἔργον ἡμῶν.

ΓΝΩΜΟΔΟΤΗΣΕΙΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΠΑΙΔΕΙΑΣ

*Αριθμ. πρωτ. 69646

*Ἐν Ἀθήναις τῆ 5 Ἰανουαρίου 1927

Ὁ Νομικὸς Σύμβουλος Θεσηκευμάτων
πρὸς τὴν Διεύθυνσιν Θεσηκευμάτων

Εἰς ἀπάντησιν τοῦ ἀπὸ 12 Αὐγούστου 1926, περι-
ελθόντος ἡμῖν τὴν 20—12—926 ἐγγράφου τῆς Ἱε-
ραῆς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, δι' οὗ
ἔρωτάται, ἐὰν ἡ excommunicatio minor εἶναι ἰκα-
νὴ, ἵνα καταστήσῃ ἐκπίπτους ἀπὸ τοῦ ἀξιώματος
αὐτῶν τοὺς ἐνοριακοὺς ἐπιτρόπους, καθ' ὧν ἀπηγγέλ-
θη ἐπιτίμιον καὶ ἐξωκκλησιασμός, ἔχομεν τὴν τιμὴν
νὰ γνωρίσωμεν ὑμῖν ὅτι :

Ἡ πρόσκλησις ἡμῶν πρὸς γνωμοδοτήσιν δέον νὰ
κινῆται ἐπὶ τετελεσμένων ἐνεργειῶν καὶ οὐχὶ προκρι-
ματικῶς, ἐν τῇ εἰδικῇ δὲ περιπτώσει ἔδει νὰ προη-
γηθῇ ἡ ἐνέργεια τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου καὶ νὰ ἐ-
πακολουθῆσῃ ἡ πρόσκλησις γνωμοδοτήσεως περὶ τοῦ
ἐὰν οἱ καθ' ὧν τὸ ἐπιτίμιον ἐκπίπτουν τοῦ ἀξιώματος
αὐτῶν. Παρὰ ταῦτα ὅμως ὑποδεικνύομεν ὑμῖν ὅτι :
Κατὰ τὸ τὸ ἄρθρον τοῦ ἀπὸ 17—12—23 Ν. Δ. περὶ
ἐνοριακῶν ναῶν καὶ ἑφημερίων, ἵνα ἡ τις ἐκλογεὺς
ἐνορίτης, ἐκτὸς τῶν ἄλλων ἐν αὐτῷ κατονομαζομέ-
νων προσόντων δέον ν' ἀπολαύῃ σὺν ἐκείνοις καὶ τῶν
ἀστικῶν πολιτικῶν καὶ ἐκκλησιαστικῶν αὐτοῦ δικαι-
ωμάτων ἢ ἔλλειψις ἢ στέρησις ἐνὸς οἰοῦδηποτε τῶν
ὁποίων ἐπιφέρει ἢ τὴν ἀνικανότητα τοῦ ἐκλέγειν,
ἐὰν προηγηθῇ ἢ ἔλλειψις, ἢ τὴν ἐκπῶσιν αὐτοῦ, ἐὰν
ἢ στέρησις ἐπακολουθῇ. Κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 12 ἐδ.
2. τοῦ αὐτοῦ, νόμου, ἵνα εἶναι τις ἐκλόγιμος καὶ δια-
τελῆ μέλος τῆς ἐνοριακῆς ἐπιτροπείας πλὴν τῶν ἄλ-

λων προαπαιτουμένων δέον νὰ ἦ ἐγγεγραμμένος εἰς
τὸν κατάλογον τῶν ἐνοριτῶν ἐκλογέων, ἤτοι νὰ ἔχῃ
τὸ δικαίωμα τοῦ ἐκλέγειν κατὰ τὸ ἄρθρον 9 τοῦ νό-
μου Συνωδῶ τοῖς γενικοῖς περὶ τὸ Δημόσιον Δίκαιον
Κανόσιν, ὅταν τις ἔχῃ τὸ δικαίωμα τοῦ ἐκλέγειν εἶναι
καὶ ἐκλόγιμος (quand on est electeur on est obligé-
ble). Τὸ προνόμιον τοῦ δικαιώματος τοῦ ἐκλέγεσθαι
ἀνήκει κατ' ἀρχὴν εἰς ὅσους κέκτηνται τὸ δικαίωμα
τοῦ ἐκλέγειν. Τὸ μὲν συνεπιφέρει τὸ δέ. Ἡ μὴ ἐκλο-
γιμότης προέρχεται εἴτε ἐκ τῆς ἀπωλείας αὐτῆς, εἴτε
ἐκ τῆς ἀπωλείας τῆς ἀσκήσεως τοῦ δικαιώματος τοῦ
ἐκλέγειν. Εἰς ἀμφοτέρας τὰς περιπτώσεις τὸ ἀπὸτέ-
λεσμα εἶναι ταῦτον. Ἐὰν ἡ αἰτία τῆς μὴ ἐκλογιμώ-
τητος προεφίστατο τοῦ χρόνου τῆς ἐκλογῆς, ὁ ἐκλο-
γεὺς δέον νὰ κηρυχθῇ ἐκπίπτους, ὡς συμβαίνει ἐν τῇ
δεδομένῃ περιπτώσει. Κατὰ συνέπειαν ἐὰν ὁ ἐνορίτης
ἐκλογεὺς ἐκπέσῃ τοῦ δικαιώματος τοῦ ἐκλέγειν διὰ
τῆς διαγραφῆς αὐτοῦ ἐκ τῶν ἐκλογικῶν ἐνοριακῶν
καταλόγων θὰ ἐκπέσῃ καὶ ἐκ τοῦ ἀξιώματος τοῦ ἐνο-
ριακοῦ ἐπιτρόπου, ὅπερ ἀπέκτησεν ἐκ τῆς ιδιότητος
αὐτοῦ ὡς ἐνορίτου ἐκλογεὺς.

Αἱ ἀρχαὶ τοῦ παρ' ἡμῖν κρατοῦντος Ἐκκλησ. δι-
καίου, τὴν ἀπαγγελομένην excommunicatio, ὡς
τοιαύτην δ' ἐννοοῦμεν τὸν κυρίως ἀφορισμόν, συνε-
πεῖα τοῦ ὁποίου ὁ εἰς τοῦτον ὑποβαλλόμενος στερεῖ-
ται πάσης ἐκκλησιαστικῆς ἐπικοινωνίας καὶ τῆς εἰς
τὴν ἐκκλησίαν εἰσόδου αὐτοῦ qui in ecclesiam non
debut antre), χαρακτηρίζουσιν ὡς ποινὴν θρη-
σκευτικὴν, θίγουσα μὲν τὰ ἐκκλησιαστικά δίκαια τοῦ
πολίτου, τῶν ὁποίων στερεῖται, μὴ λογιζόμενος τοῦ
λοιποῦ μέλος τῆς ἐκκλησίας, ἀμα τῇ ἀπαγγελίᾳ αὐτῆς
κατὰ τὰς ἀπαιτουμένας περὶ τούτου διατυπώσεις, ἐμ-
μέσως δὲ τὰ δημόσια αὐτοῦ δίκαια, οἷον εἶνε τὸ κατὰ
τὸ ἄρθρον 9. τοῦ ἄνω νόμου δίκαιον τοῦ ἐκλέγειν
τοῦ νόμου ὡς ἄνω ἀποστερησάντος τοῦ δικαιώμα-
τος τὸν ἐνορίτην, ἐν περιπτώσει ἀπωλείας τῶν ἐκ-
κλησιαστικῶν αὐτοῦ δικαίων, τοῦ εἶναι αὐτὸν ἐκλο-
γεὺς. Ἐπομένως ὁ στερηθεὶς τῶν ἐκκλησιαστικῶν δι-
καίων του ἐνορίτης παύει τοῦ νὰ εἶνε ἐκλογεὺς καὶ
διαγραφτέος τυγχάνει ἀπὸ τῶν ἐνοριακῶν ἐκλογικῶν
καταλόγων. Καὶ ἡ τοιαύτη διαγραφή διὰ λάβῃ χά-
ραν κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 10 καὶ τὴν δια-
δικασίαν αὐτοῦ εἴτε διὰ τῆς μὴ ἐγγραφῆς εἰς τὸν
ἐκλογικὸν κατάλογον τοῦ ἄρθρου 10 ἐδαφ. 1, εἴτε
ἐν περιπτώσει ἐγγραφῆς αὐτοῦ κατ' αἴτησιν, συνωδῶ
τῷ ἐδαφ. 2 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου. Ταῦτα πάντα ὅμως
ἐφ' ὅσον ὁ χρόνος κατὰ τὸ ἄρθρον 10 τοῦ νόμου ὑπο-
βάλλονται αἰ ἐνστάσεις κατὰ τῶν ἐγγραφῶν τῶν ἐκ-
λογέων, εὔρηται ἐντὸς τοῦ χρόνου, καθ' ὃν ἰσχύει

ἡ ἀπαγγελία τῆς excommunicatio, αἱ συνέπειαι τῆς ὁποίας ἐκλείπουσιν ἅμα αἰρομένης ταύτης ἢ τῆς παροδίου τοῦ χρόνου τῆς ἰσχύος αὐτῆς ἐφ' ὅσον ὠρίσθη δι' αὐτῆς τοιαύτης.

Μετὰ τὴν οὕτως ἀπώλειαν τοῦ δικαιώματος τοῦ ἐκλέγειν, ἐπακολουθεῖ ἡ ἐκπτώσις ἀπὸ τοῦ δικαιώματος τοῦ ἐκλέγεσθαι ἢ ὁμοίᾳ ἀπὸ τοῦ ἀξιώματος ὡς μέλους τῆς ἐνοριακῆς ἐπιτροπείας, ἣτις δὲν ἐπέροχεται αὐτοδικαίως, ἀλλὰ δεόν νὰ ἀπαγγέληται συνφθὰ τῷ ἀρθρῷ 13 τοῦ αὐτοῦ νόμου, καθ' ὃ οἱ ἐκ τῶν ἐκλεγέντων μελῶν τῆς ἐνοριακῆς Ἐπιτροπείας, ὑπαγόμενοι εἰς τὰς περιπτώσεις τοῦ ἀρθροῦ 12, ὅπερ ἀπήτησε διὰ τοῦ ἐκλεγόμενου τὴν ἐγγραφὴν αὐτῶν ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν ἐνοριακῶν ἐκλογέων, κηρυσσονται ἐκπτώτοι ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου μετ' ἀπόφασιν τοῦ ἀρμοδίου Εἰρηνοδικείου.

(Τ. Σ.) Χρ. Στεφανόπουλος

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΠΑΙΔΕΙΑΣ
Ἄρειθ. Πρωτ. 2935

Ὁ παρὰ τῆ Διευθύνσει Θρησκευμάτων
Νομικὸς Σύμβουλος
Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν Θρησκευμάτων

Εἰς ἀπάντησιν τοῦ διαβιβασθέντος ἡμῖν ἀπὸ 14 [1] 1927 ἐρωτήματος τῆς Ἱ. Συνόδου, προκληθέντος συνεπεῖα ἐκθέσεως τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Θεσσαλιώτιδος, σχετικῶς πρὸς τὴν χειροτονίαν τοῦ διακόνου Θωμᾶ Κρικῶνη, ἔχομεν τὴν τιμὴν νὰ ὑπομνήσωμεν ὑμῖν τὰ ἑξῆς :

Ἀνεξαργήτως τοῦ ἐὰν οὗτος κέκτηται τὰ ὑπὸ τοῦ νόμου ὀριζόμενα προσόντα ἢ ὑπάγεται εἰς τὴν εὐεργετικὴν διάταξιν τοῦ ἀρθροῦ 100 τοῦ ἀπὸ 17 - 12—1723 Ν. Δ. «Περὶ ἐνοριακῶν ναῶν καὶ ἐφημερίων» ἢ χειροτονία αὐτοῦ ὡς ἐφημερίου ἐν τῷ χωρίῳ Μεσσανίῳ, κἂν ἔτι ἐπιτρέπετο ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ 3596 νόμου, ἐφ' ὅσον δὲν ἐπραγματοποιήθη τότε, ἵνα οὗτος ἔχη δικαίωμα κεκτημένον, ἀπαγορεύεται ὑπὸ τοῦ γεωτέρου ὡς ἄνω νόμου, ὅστις ἐν ἀρθρῷ 75 ἔδαφ. 2 ἐπιτρέπει τὴν χειροτονίαν καὶ διορισμὸν δευτέρου ἐφημερίου εἰς ἐνορίας, ἐχούσας ἐλάσσονας τῶν 4000 οἰκογενειῶν, ἐφ' ὅσον ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐν αὐτῷ οἰκογενειῶν ἀξήθη κατὰ 200 τοιαύτας. Ἐν προκειμένῳ δέ, ὡς βεβασιῶ ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδος διὰ τοῦ ἀπὸ 10 Ἰανουαρίου 1927 ἐγγράφου αὐτοῦ, ἐν τῷ χωρίῳ Μεσσανίῳ κατοικοῦσιν 350 οἰκογενεαὶ καὶ τυγχάνει διορισμένος ἐκεῖ τακτικὸς ἐφημέριος

γεγονότα, τὰ ὁποῖα, ὡς ἄνω, παρακωλύουσι τὴν χειροτονίαν καὶ διορισμὸν καὶ ἐτέρου ἐφημερίου, πλὴν ἐὰν συντρέχει περίπτωσις τοῦ ἀρθροῦ 75 ἔδαφ. 3.

Ὁ Νομικὸς Σύμβουλος
(Τ. Σ.) Χρ. Στεφανόπουλος

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Αἱ «πνευματικαὶ ἐλευθερίαι»

Τὰ ὀλιγώτερον ἡμῶν ἀπολίτιστα ἔθνη, οἷον πιστεύομεν ὅτι εἶνε καὶ ἡ Οὐγγαρία, ἐννοοῦν νὰ προτατεῦν τὰ δημόσια ἥθη, καὶ διὰ τοῦτο τὰ δικαστήρια τῶν καταδικάζουσι τοὺς συγγραφεῖς μυθιστορημάτων θεωρουμένων ἀνηθικῶν, ὑπονομευόντων τὴν ψυχικὴν ὑγίαν τῆς νεολαίας. Οὕτω ἐχαρακτηρίσθη ὡς ἀνήθικον μυθιστόρημα, διὰ τὴν ἡρωίδα τοῦ ὁποίου ὁ συγγραφεὺς θεωρεῖ περιττὸν τὸν νόμιμον γάμον. Καὶ ὅταν ἡ ὑπεράσπισις τοῦ ὑποδίκου συγγραφέως ἐπεκαλέσθη τὸ κοινότηπον εἰς τοιαύτας περιστάσεις ἐπιχείρημα τῆς λογοτεχνίας, τῆς καλλιτεχνίας καὶ πάσης «τέχνης» καὶ «ἐλευθερίας τῆς τέχνης», ἔλαβε τὴν ἀπάντησιν ὅτι δὲν εἶνε τέχνη ὅ,τι προκαλεῖ τὴν ἀηδίαν καὶ ἐξάπλοι τὴν διαφθοράν. Καὶ ὁ συγγραφεὺς κατεδικάσθη. Καὶ ἡμεῖς ἐνταῦθα ἔχομεν νεολαίαν, πλείστα δὲ τὰ «ἀκατάλληλα» καὶ διὰ τοὺς γέροντας ἔτι ἐκ τε ἐπιτοπίου παραγωγῆς, καὶ μεταφράσεων. Δὲν ἔχομεν μόνον παράστασιν τῆς ἠθικῆς ὑγείας τῆς νέας γενεᾶς τὴν τοῦλάχιστον, ὅσην συνείδησιν ἔχομεν τῆς «τέχνης» καὶ τῶν «πνευματικῶν ἐλευθεριῶν», αἱ ὁποῖαι ὑπονομεύουσι τὸ κοινωνικὸν ἡμῶν οἰκοδόμημα.

Φῶς

Ἐπὶ τῷ θανάτῳ πρώην πρωθυπουργοῦ, «ἐνεργὸν μέλους τοῦ Ἑπάτου Συμβουλίου τῆς Ἐλευθέρας Τεκτονικῆς Στοᾶς» ψήφισμα αὐτοῦ ἐξεδόθη «ἐπὶ τῇ εἰς τὴν Αἰωνίαν Ἀνατολὴν μεταστάσει» κτλ. ποία εἶνε αὐτὴ ἢ «Αἰωνία Ἀνατολή» οἱ μὴ μεμνημένοι εἰς τὰ τεκτονικὰ μυστήρια ἀδυνατοῦσι νὰ ἐννοήσωσιν. Ἄλλ' οἱ ἐν μέσῳ εἰκοστῷ αἰῶνι τῶν πολυωνύμων φώτων ὑπὸ τὰς τεκτονικὰς στοᾶς στεγαζόμενοι, δὲν νομίζουσι ὅτι καιρὸς εἶναι νὰ ἀρθῇ ὁ τόσος τοὺς πάντας σκανδαλίζων μυστικισμὸς οὗτος καὶ νὰ καταστῶσι γνωστὰ αἱ ἀρχαί, αἱ ἰδέαι καὶ οἱ σκοποὶ, ὑφ' ὧν ἐμφορεῖται καὶ οὗς ἐπιδιώκει ὁ τεκταρισμὸς οὗτος τῶν συγχρόνων φώτων ;

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Τὴν παρελθούσαν Δευτέραν 7 το. μ. περὶ ὧραν 9 1)2 π. μ. συνήλθεν ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας. Μετὰ τὴν γενομένην νενομισμένην δέησιν ὁ Μακ. Πρόεδρος ἐποιήσατο τὴν σχετικὴν εἰσήγησιν ἐπὶ τῆς ἡμερησίας διατάξεως τῆς ἐκτάκτου ταύτης συνελεύσεως, ἣς τὰ κύρια θέματα ἀποτελοῦσιν ἡ ἀναθεώρησις τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου, τὸ οἰκονομ-

κόν ζήτημα και τὸ τῆς συγκληθησομένης Προσυνόδου πασῶν τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν. Μετὰ δὲ τὴν γενομένην γενικὴν συζήτησιν ἐπὶ τῶν δύο πρώτων θεμάτων, ἀπεφασίσθη ὅπως παρασκευασθῶσι τὰ περὶ αὐτῶν σχετικὰ νομοσχέδια καὶ ὅπως, εἰ δυνατόν, προταχθῆ τὸ περὶ τοῦ οικονομικοῦ ζητήματος. Χθὲς δὲ 10 το. μ. συνήλθεν ἡ Ἱεραρχία εἰς δευτέραν συνεδρίαν, καθ' ἣν γενομένης συζήτησεως περὶ τοῦ οικονομικοῦ ζητήματος ἐκλήθη ὁ κ. Διευθυντὴς τοῦ Γεν. Ἐκκλησιαστικοῦ Ταμείου καὶ ἐξέθηκε τὴν κατάστασιν αὐτοῦ, ὑποδείξας ἅμα τοὺς τρόπους τῆς καθόλου βελτιώσεως τῶν οικονομικῶν. Ἐπειδὴ δὲ δὲν παρεσκευάσθη τὸ περὶ τῶν οικονομικῶν νομοσχεδίων εἰσηλθεν ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας εἰς τὴν κατ' ἄρθρον συζήτησιν τοῦ σχεδίου Καταστατικοῦ Νόμου, τὴν ὁποίαν θὰ συνεχίσῃ καὶ κατὰ τὰς ἐπομένας συνεδρίας.

— Ἡ Δ. Ἱερά Σύνοδος συνήλθεν εἰς δικαστικὴν συνεδρίαν τὴν παρελθοῦσαν Τετάρτην ἐκδικάσασα διαφόρους ὑποθέσεις.

— Ἡδὴ ἀπὸ μηνὸς ἀδεία τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν ἤρξατο τελομένη κατὰ Πέμπτην ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ τῆς Μονῆς Ἀσωμάτων Πετροῦ καὶ θείας λειτουργία χάριν τῆς ἐκκλησιαστικῆς μορφώσεως τῶν φοιτητῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου. Κατὰ τὴν θείαν λειτουργίαν γίνεται χάριν φροντιστηριακῆς ἀσκήσεως τὸ κήρυγμα ἀπὸ μέρους τῶν φοιτητῶν ἐκ περιτροπῆς, μετ' αὐτὴν δὲ ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ ἐν τῇ Μονῇ λειτουργούντος θεολογικοῦ Οἰκονομοῦ γίνεται ἡ σχετικὴ κριτικὴ ὑπὸ τῶν φοιτητῶν, διευθύνοντας τὰς συζητήσεις τοῦ Καθηγητοῦ τῆς Πρακτικῆς Θεολογίας κ. Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, καθὼς καὶ τὸ ἐβδομαδιαῖον φροντιστήριον τοῦ Κανονικοῦ Δικαίου.

— Ὁ Καθηγητὴς τῆς Χριστιαν. Ἀρχαιολογίας καὶ Παλαιογραφίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ κ. Γεώργ. Σωτηρίου, πρόσκληθεὶς ὑπὸ τῆς Πανέπ. Λέσχης καὶ τοῦ Φοιτ. Τμήματος τῆς Χ. Α. Ν. ὠμίλησεν ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς τῇ 1ῃ τρέχ. μηνὸς ἐν μέσῳ μεγάλης συρροῆς, φοιτητῶν ἰδίως, περὶ τῆς Βυζαντινῆς τέχνης καὶ τῆς σχέσεως αὐτῆς πρὸς τὴν ἀρχαίαν ἑλληνικὴν τέχνην καὶ τὴν τέχνην τῶν Ἀνατολικῶν Λαῶν.

— Ὁ Καθηγητὴς τῆς Βιβλικῆς Ἱστορίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ κ. Παν. Μπρασιώτης ἐξακολούθει καὶ ἐφέτος τὰ ἐν τῇ Χ. Α. Ν. ἀπὸ πέρυσιν ἀρξάμενα διαλογικὰ πρὸς τοὺς φοιτητὰς μαθήματά του, περὶ τοῦ Ἰ. Χριστοῦ καὶ τοῦ κοινωνικοῦ προβλήματος. Περιλήψεις τῶν μαθημάτων καὶ πορίσματα τῶν

συζητήσεων τούτων δημοσιεύονται ἐκάστοτε ἐν τῇ «Ἀναπλάσει».

— Κατὰ πρότασιν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ναυπλίας ἀπεφασίσθη ὅπως τιμῆς ἕνεκεν πρὸς τὸν γηραιὸν καὶ διαπρεπῆ Καθηγητὴν τῆς ἐν Χάλκῃ Θεολογικῆς Σχολῆς κ. Βασίλειον Ἀντωνιάδην, συμμετάσχη καὶ ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τῆς ἀποφασισθείσης ὑπὸ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ ἐκδόσεως τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ, δι' εἰσφορῶν τῶν Ἱεραρχῶν.

— Γενομένης ἐκλογῆς νέου ἡγουμ(βου)λίου τῆς Ἱ. Μονῆς «Ἁγίων Πάντων» τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Πατρῶν ἐξελέγησαν ἡγούμενος μὲν ὁ ἱερομ. Ἀνδρέας Ριγᾶκης, σύμβουλοι δὲ οἱ Ἀντώνιος Σκανδάμης ἱερομ. καὶ Χριστοφόρος Σπηλιόπουλος μοναχός.

— Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Πατρῶν ἀντὶ τοῦ κατὰ μετὰπεμφιν ἡγουμένου τῆς Ἱ. Μονῆς «Νοτεῶν» Ἀντωνίου Σκανδάμη, ἐκλεγέντος συμβούλου τῆς Ἱ. Μονῆς «Ἁγίων Πάντων» διώρισε τοιοῦτον διὰ τὸ ὑπόλοιπον τῆς πενταετίας ἐλλεῖψαι ἱκανοῦ ἀριθμοῦ μοναχῶν πρὸς ἐκλογὴν τὸν ἱερομ. Ἰωαννίκιον Νεμουτιᾶνον, σύμβουλον δὲ τὸν Ἀγαθάγγελον Οἰκονομόπουλον ἱεροδιάκονον.

ΕΒΚΛΗΣΙΑ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

Κατόπιν διαταγῆς τῆς Διευθύνσεως τῆς Παιδείας, ἀπαγορευούσης εἰς τοὺς συμπληρώσαντας τὸ ὅσον ἔτος τῆς ἡλικίας τῶν νὰ διευθύνωσι σχολὰς ἢ νὰ διδάσκωσιν ἐν αὐταῖς, ἀπηλλάγη τῶν καθηκόντων αὐτοῦ ὁ καθηγητὴς τῆς Θεολογ. Σχολῆς Χάλκης κ. Β. Ἀντωνιάδης μετὰ ἱερωτικῶν ἀποχαιρέσεων ἐν αὐτῇ ἐργασίαν. Εἰς ἀμοιβὴν τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ ἀποχωροῦντος καθηγητοῦ ἐχορηγήθη αὐτῷ ἐφ' ὅρου ζωῆς ἀκέραιος ὁ μισθός, ὃν ἐλάμβανεν ἐν τῇ Σχολῇ.

ΛΑΤΙΝΙΚΗ ΕΒΚΛΗΣΙΑ

Ἐδημοσιεύθη ἐν τῷ ἐν Ρώμῃ ἐκδιδομένῳ «Ταχυδρόμῳ τῆς Ἱταλίας», τῆς 11ης Ἰανουαρίου προσηφώνησις τοῦ Πάπα Ρώμης πρὸς ἐπισκεφθεῖσαν αὐτὸν ἀντιπροσωπείαν τῆς «Ἱταλικῆς Καθολικῆς Φοιτητικῆς Ὀμοσπονδίας». Ἡ εἰρημνικὴ ἀντιπροσωπεία συνήλθεν εἰς Ρώμην πρὸς καθορισμὸν τοῦ πνευματικοῦ καὶ πρακτικοῦ προγράμματος, ὅπερ δέον ν' ἀκολουθήσῃ ἡ Ὀμοσπονδία. Εἶναι χαρακτηριστικὴ ἡ κατάληξις τῶν δοθειῶν παρὰ τοῦ Ποντίφηκος παραίνεσεων πρὸς τοὺς φοιτητὰς, ἐν αἷς γίνεται μνεῖα τοῦ ζητήματος τῆς ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν. Ὁ ἀρχηγὸς τῆς Λατινικῆς Ἐκκλησίας, ἀναχωρῶν ἐκ τῆς ἀρχῆς ὅτι ἡ Χριστιανικὴ Ἐκκλησία εἶναι μία καὶ ἐνιαία, παρὰ τὰ σχίσματα καὶ τὰς διαιρέσεις, συνιστᾷ εἰς τοὺς Λατίνους φοιτητὰς τὴν μελέτην τοῦ θέματος τούτου,

ίνα δυνηθῶσιν, ὅταν ἡ Θεία Πρόνοια ὀρίσῃ, νὰ μετάρωσιν εἰς τὸ ἔργον, τόσον ἀπαραίτητον κατὰ τὴν παροῦσαν ἐποχὴν, τῆς ἐνώσεως. «Διὰ τὴν ἔνωσιν ὅμως ταύτην, εἶπεν ὁ Πάπας, παρίσταται ἀνάγκη νὰ γνωρίσωμεν ἀλλήλους καὶ νὰ ἀγαπηθῶμεν. Νὰ γνωρίσωμεν ἀλλήλους διότι δύναται νὰ λεχθῆ, ὅτι τὸ ἔργον τῆς ἐνώσεως ἐματαιώθη ἐπανειλημμένως ἀκριβῶς διὰ τὴν ἄλλειριν τῆς γνωριμίας ταύτης. Ἐὰν ὑπάρχωσιν ἐκατέρωθεν προκαταλήψεις, ἀνάγκη αὐταὶ νὰ διαλυθῶσι. Φαίνονται ἀπίστευτα τὰ λάθη καὶ αἱ παρεξηγήσεις αἱ ἀποδιδόμεναι εἰς τὸν «Καθολικισμόν» ὑπὸ τῶν ἀπεσχισμένων ἀδελφῶν τῆς Ἀνατολῆς. Ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς «Καθολικοῖς» ἔλλείπει ἐνίοτε ἡ ἀκριβῆς ἐκτίμησις τῶν κεχωρισμένων ἀδελφῶν αὐτῶν, ἔλλείπει ἐνίοτε τὸ ἀδελφικὸν ἔλεος, διότι ἔλλείπει ἡ ἀλληλογνωριμία. Ἄν εἶναι γνωστὸν πᾶν ὅτι πολῦτιμον, καλὸν, χριστιανικὸν ἐνυπάρχει εἰς τὰ συντρίμματα ἐκεῖνα τῆς ἀρχαίας καθολικῆς ἀληθείας. Οἱ ἀποσπασθέντες λίθοι ἐξ ἐνὸς βράχου χρυσοφόροι, εἶναι καὶ ἐκεῖνοι χρυσοφόροι. Ἡ σεβασμία ἀνατολικῆ χριστιανωσύνη διατηρεῖ τοιαύτην ἀγνότητα, ὥστε νὰ εἶναι ἀξία ὄχι μόνον ὀλοκλήρου τοῦ σεβασμοῦ, ἀλλὰ καὶ τῆς συμπαθείας». Εἰς τοὺς ἀρμοδίους κύκλους τοῦ Βατικανοῦ ἐπιδιώκεται ν' ἀποδοθῆ ἰδιαιτέρᾳ σημασία εἰς τὴν ἔννοιαν τῶν ἀνωτέρω ποντιφικῶν λόγων. Καὶ εἶναι πράγματι οὗτοι ἀξιοπροσοχῆς ὡς ἐκδήλωσις τῶν παρῶν διαθέσεων ἐν τῷ Βατικανῷ ἐπὶ τοῦ προβλήματος τῆς ἐνώσεως, ἐὰν ἡ φρασεολογία τοῦ Πάπα ἀντιπαραβληθῆ πρὸς παλαιότεραν, συναφῶς μὲ τὸ προκείμενον θέμα. Ἐν ἔτει 1922, κατὰ τὴν μικρασιατικὴν καταστροφὴν καὶ τὴν ἐκρίζωσιν τοῦ ἑλληνικοῦ χριστιανισμοῦ ἐκ Τουρκίας, ἡ συγκίνησις τοῦ Βατικανοῦ ἠρμηνεύθη διὰ ποντιφικῆς ἐγκυκλίου, ἐμμέσως ἐπιδιωκούσης νὰ καταδείξῃ ὅτι ἀλλοῖα, ἴσως, ἤθελεν εἶναι ἡ τύχη τῶν ἐκρίζουμένων ὀρθοδόξων πληθυσμῶν, ἐὰν τὰ «ἀπολώλота ἐκεῖνα πρόβατα» εὗρισκοντο εἰς τοὺς κόλπους τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας. Καὶ βραδύτερον, κατὰ τὸν περυσινὸν ἑορτάσμον τῆς ἐπετείου τῆς Οἰκουμενικῆς Συνόδου τῆς Νικαίας ἐν Ρώμῃ, ὁ Πάπας ὁμίλησε λίαν ἀσθενῶς καὶ λογίστως ἐπὶ ἐπικαίρου κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην θέματος τῆς ἐνώσεως ἀποσιωπῆσας τελείως τὸ γεγονός ὅτι ἡ Οἰκουμ. ἐκείνη Σύνοδος ὑπῆρξεν ἔργον τῆς Ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας.

—Κατὰ πληροφορίας τοῦ «Χριστιανικοῦ Βήματος», περιοδικοῦ τῶν ἐνταῦθα λατίνων, ὁ ἀριθμὸς τῶν μελῶν τοῦ «Καθολικοῦ Συνδέσμου τῆς γαλλικῆς νεολαίας» ἀνέρχεται σήμερον εἰς 120000, ὁ δὲ «Ἐθνι-

κὸς καθολικὸς σύνδεσμος» τῶν λαϊκῶν ἐν Γαλλίᾳ Ἀδελφοτήτων ἀριθμεῖ ἐν Παρισίοις μόνον ὑπὲρ τὰ 100000 μελῶν, ἡ «Συνομοσπονδία τῆς Γαλλίας» περιλαμβάνει 50 ἀδελφότητας καὶ ἡ «Γαλλικὴ Ὀμοσπονδία τῶν χριστιανῶν ἔργων» 2000 ἑταιρεία. Πασῶν τῶν ὀργανώσεων τούτων ἴδρῳται καὶ διοργανῶνται ὑπῆρξαν μέλη τοῦ παπικοῦ κλήρου. Γενικῶς δὲ ἐξαιρέται ὑπὸ τοῦ «X. B.» τὸ γεγονός ὅτι, παρὰ τὴν κρατοῦσαν περὶ τοῦ ἀντιθέτου παρὰ πολλοῖς ἀντιλήψιν, ὑπάρχει ἀκραιολότης θρησκευτικῆς κίνησις καὶ ζωῆ ἐν Γαλλίᾳ, ὀφειλομένη εἰς τὴν ἐνθερμόν καὶ ἐντατικὴν δρασίον τοῦ παπικοῦ κλήρου.

—Εἰς τὸ ἑορτάσθην ἐν Σικάγῳ, ὡς γνωστόν, «Ἐυχαριστικὸν Συνέδριον» ὁ κατ' αὐτὸ ἀντιπροσωπεύσας τὸν Ἀμερικανὸν Πρόεδρον τῆς Δημοκρατίας ὑπουργὸς τῆς ἐργασίας κ. Davis εἰς τὸν ὅπ' αὐτοῦ ἐκφωνηθέντα λόγον, ὃν δημοσιεύει ἐν μεταφράσει τὸ «Χριστιανικὸν Βῆμα», εἶπε μεταξὺ ἄλλων καὶ τὰ ἑξῆς ἀξιοσημεῖωτα: «Αἱ πρόοδοι τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας ἐν Ἠνωμέναις Πολιτείαις εἶνε πλέον ἀξιοθαύμαστοι ἴσως ἀπὸ κάθε ἄλλης χώρας τοῦ Κόσμου. Οἱ Καθολικοὶ ἔχουσι τὸ δικαίωμα νὰ εἶνε ὑπερήφανοι διὰ τοῦτο. Ἐχουσι λαμπρὰ Πανεπιστήμια καὶ ἀπειράριθμα ἴδρύματα ἀνωτέρας, μέσης καὶ κατωτέρας ἐκπαιδεύσεως. Κατέχουσι σημαντικὰ θέσεις εἰς τὰ Νομοθετικά μας Σώματα καὶ εἰς τὴν Δικαιοσύνην, δις ἤδη εἰς ἕξ αὐτῶν ἐγένετο ἀνώτατος Ἀρχὼν τῆς Πολιτείας».

—Διὰ τοὺς γνωστοὺς παρ' ἡμῖν σκοποὺς τῆς παπικῆς «οὐνίας» ἰδρύθη καὶ ἐν Λονδίῳ ἡ «Ἐταιρεία τοῦ ἁγ. Ἰωάννου Χρυσοστόμου» ὅπως διαφωτίσῃ τοὺς Ἄγγλους περὶ τῶν Ἐκκλησιῶν τῆς Ἀνατολῆς καὶ προκαλέσῃ τὸ ἐνδιαφέρον τῶν καθολικῶν τῆς Ἀγγλίας ὑπὲρ αὐτῶν. Ὑπὸ τοῦ Σωματείου τούτου ἑορτάσθη, κατὰ τὰς εἰδήσεις τῆς «Union des Eglises» μία «Λειτουργικὴ ἑβδομάς» λήξασα τῇ 30 παρελθόντος Ὀκτωβρίου. Ἡ ἑορτὴ αὕτη, ἀπαρχὴ σειρᾶς ἐπομένων παρομοίων ἑορτῶν, ἀπετελέσθη ἐκ λειτουργικῶν συναθροίσεων ἐν τῷ ναῷ τοῦ Westminster, κατὰ τὸ ἀνατολικὸν τυπικόν, καὶ ἐκ σειρᾶς διαλέξεων σχετικῶν πρὸς τὴν λατρείαν τῆς ὀρθοδόξου Ἀνατολῆς καὶ πρὸς τὰς «οὐνικὰς» προσπαθείας τοῦ Βατικανοῦ.

—Ἐν Δανίᾳ σήμερον ἐπὶ 3.250.000 κατοίκων ὑπάρχουσιν 25000 λατίνοι. Ὁ γνωστὸς ὁ παπισμὸς μετὰ τὸν θρίαμβον Χριστιανοῦ τοῦ γ', βασιλέως τῆς Δανίας, ὑπέστη μέγαν διωγμὸν ἐν Δανίᾳ τῷ 1536 καὶ μόλις τῷ 1843 μικρὸς τις ἀριθμὸς παπικῶν κατάρθασε νὰ ἰδρῶσιν ναόν, μετὰ δὲ τὴν ἀποκατάστασιν πλήρους ἐλευθερίας διὰ τοῦ Συντάγματος τοῦ

1849, τὸ πρῶτον τῷ 1853 ἐχρησιμοποιήθη καὶ πάλιν ἡ δανικὴ γλῶσσα διὰ τὸ κήρυγμα τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας, εἶχον δ' ἤδη ἰδρυθῆ κατολικαὶ Κοινότητες. Τῷ 1841 πάντες οἱ ἐν Δανίᾳ καθολικοὶ συνεποσούντο μόλις εἰς 865.

—Περὶ τῆς στάσεως τοῦ Βατικανοῦ ἀπέναντι τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν δημοσιεύεται συνέντευξις τοῦ Καρδινάλιου Fruhwirth πρὸς τὸν ἐν Ρώμῃ ἀνατοκοιτὴν τῆς ἐφημερίδος «Bayerischer Kurier», ἔχουσα ὡς ἑξῆς : Οὐδέποτε ἡ Ἁγία Ἐδρα ἐζήτησεν ὅπως ἀντιπροσωπευθῆ ἐν τῇ Κοινωνίᾳ τῶν Ἐθνῶν· διότι ἢ εἰς ταύτην εἰσοδος αὐτῆς, ὑπὸ τὴν σημερινὴν τοῦλάχιστον μορφήν τῆς Κοινωνίας ὄχι μόνον δὲν θὰ ἐξυπηρετῆ τὰ συμφέροντα τῆς Ἀγ. Ἐδρας, ἀλλὰ καὶ οὐδόλως θ' ἀνταπεκρίνεται εἰς τὸν χαρακτῆρα καὶ τὴν ὑψηλὴν αὐτῆς ἀποστολήν. Ἡ ἀποστολὴ τῆς Ἀγ. Ἐδρας εἶναι πράγματι βασικῶς διάφορος τῆς τῶν ἄλλων Δυνάμεων. Αὗται ἔχουσι νὰ υπερασπίσωσι συμφέροντα ὑλικά καὶ δὲν δύναται νὰ ἐνεργήσωσιν ἐναντίον τῶν συμφερόντων τούτων, ἐπὶ πλέον οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν ἐθνικῶν τούτων κοινωνιῶν προσπαθοῦσι νὰ υπαγάωσι καὶ αὐτὰ τὰ ἠθικὰ προβλήματα εἰς τὰ ὑλικά συμφέροντα τῶν χωρῶν αὐτῶν. Ἡ Ἁγία Ἐδρα, τοῦναντίον, χάριν τῆς ἀρχῆς καὶ τῆς ἀποστολῆς αὐτῆς, μόνον προσπάθειαν καθαρῶς πνευματικὴν καὶ ἠθικὴν ὀφείλει νὰ καταβάλλῃ· μηδὲν κοινὸν ἔχουσα πρὸς συμφέρον ὑλικὸν οἰοδήποτε. Ἀκόμη καὶ ὅταν πρόκηται νὰ λυθῶσιν ὑλικά προβλήματα—τὰ ὁποῖα συναντῶνται ἀναποφεύκτως εἰς πάντα τὰ ἰδρύματα τῆς ἀνθρωπίνης κοινωνίας—στηρίζεται πάντοτε ἐπὶ τῶν πνευματικῶν ἀρχῶν αἱ ὁποῖαι ἀποτελοῦσι τὴν βάσιν καὶ τὰς προϋποθέσεις τῆς υπάρξεως αὐτῆς. Οὕτω δὲ ἡ Ἀγ. Ἐδρα καὶ αἱ Δυνάμεις τοῦ αἰῶνος ὁρμῶνται ἀπὸ ἀπόψεων ὅλως διαφόρων διὰ νὰ ἐκτιμήσωσι τὰ ἀναφαινόμενα προβλήματα. Αὗται βλέπουσι τὰ πράγματα ἀπὸ τῆς ἐπόψεως τῶν ὑλικῶν αὐτῶν συμφερόντων, ἐνῶ ἡ Ἀγ. Ἐδρα ἐξετάζει αὐτὰ ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ πνευματικοῦ ἀγαθοῦ καὶ τῆς ἠθικῆς. Ἐντεῦθεν προκύπτει, ὅτι τὰ ἠθικὰ ζητήματα οὐδέποτε κρίνονται κατὰ τὸ ὕψος τὸ ὁποῖον δύναται νὰ προδώσῃ εἰς αὐτὰ ἡ σκέψις τῆς ἁγίας Ἐδρας. Ὅποιον συμφέρον θὰ ἠδύνατο λοιπὸν νὰ ἔχη ἡ Ἀγ. Ἐδρα νὰ γίνῃ μέλος συνελύσεως εἰς τὴν ὅποιαν ὑποβάλλονται, πρὸς διαρροθμισιν, προβλήματα τόσοσιν λεπτὰ καὶ τόσοσιν περίπλοκα, ὡς τὰ τῶν σχέσεων μεταξὺ τῶν Κρατῶν; Τὸ πρᾶγμα θὰ ἦτο δυνατόν καὶ πραγματοποιήσιμον εἰς μίαν μόνον περίπτωσιν, ἐὰν ἐδίδετο δηλαδὴ εἰς τὴν Ἀγ. Ἐδραν ἐξέχουσα θέσις, ἀνάλογος πρὸς τὸν χαρακτῆρα αὐτῆς ἢ,

θέσις ὄχι μερίδος, ἀλλ' ἀνωτέρας αὐθεντίας, ἣτις θὰ ἔπρεπε νὰ τεθῆ ὑπεράνω τῶν λοιπῶν Δυνάμεων ἐφ' ὅσον τὰ πνευματικὰ καὶ ἠθικὰ συμφέροντα υπερέχουσι τῶν ὑλικῶν.

Ἡ γενικῶς ἀληθὴς αὕτη ἀρχὴ ἐφαρμόζεται ἰδιαιτέρως καὶ συγκεκριμένης ἐπὶ τῆς σήμερον ὑπαρχούσης Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν. Ὅπως κατανοηθῆ ἡ στάσις τῆς Ἀγ. Ἐδρας ἀπέναντι τῆς Κοινωνίας ταύτης πρέπει ν' ἀνατροξώμεν εἰς τὴν γένεσιν αὐτῆς.

Σχεδιασθεῖσα ἐν Βερσαλλίαις κατὰ τὸν χρόνον τῶν διαπραγματεύσεων τῆς εἰρήνης καὶ δὴ πρὸ αὐτῆς, ἡ Κοινωνία τῶν Ἐθνῶν δὲν εἶναι ἡ ἔνωσις πάντων τῶν ἐθνῶν ἀδιακρίτως. Ἰδρυθῆ ὑπὸ τῶν νικητριῶν τοῦ μεγάλου Πολέμου Δυνάμεων ἐντὸς ὁρίων λίαν διακεκριμένων καὶ μετ' ἐκτάσεως λίαν περιορισμένης, διότι δι' αὐτὴν τὴν σύστασιν αὐτῆς προσεκαίλεσεν ὅπως μετάσχωσι τοῦ σχεδίου αὐτῆς, ἐκτὸς τῶν εἰκοσιν ἑπτὰ συμμάχων Κρατῶν, διακρινομένων ὡς ἰδρυτικῶν μελῶν, δέκα τρία ἄλλα Κράτη παραμείναντα οὐδέτερα κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ πολέμου, τὴν δ' ἀποδοχὴν τῶν λοιπῶν Δυνάμεων ἐξήγησεν ἀπὸ τινων περιπτώσεων. Συμφώνως πρὸς τὴν καταγωγὴν καὶ τὴν σύστασιν αὐτῆς ἡ Κοινωνία τῶν Ἐθνῶν δὲν εἶναι λοιπὸν ἔνωσις πάντων τῶν Κρατῶν, ἀλλὰ μᾶλλον ὀργάνωσις Κρατῶν τινων μόνον, αἵτινα ἐξ αὐτῆς ἔχουσιν ἐν πλεονέκτημα ἐπὶ τῶν ἄλλων. Ἐννοεῖται ὅτι διὰ τὸν λόγον τοῦτον ἡ Ἁγία Ἐδρα ὄχι μόνον δὲν ἐπιθυμεῖ νὰ μετάσχη αὐτῆς, ἀλλὰ καὶ θὰ περιήρηχετο τοῦναντίον, ἐν μεγάλῃ ἀμηχανίᾳ, ἐὰν προσεκαλείτο νὰ εἰσέλθῃ εἰς αὐτήν. Δὲν θὰ ἠδύνατο ἐν πάσῃ περιπτώσει ν' ἀποδεχθῆ τὴν πρόσκλησιν χωρὶς νὰ προβάλλῃ ἐπιφυλάξεις ὡς πρὸς τὴν παγκοσμιότητα καὶ τὴν καταγωγὴν τῆς περὶ ἧς ὁ λόγος, Κοινωνίας.

Εἶναι λοιπὸν πολὺ σαφὲς ὅτι μόνη ἡ ἄγνοια τῶν γεγονότων ἠδύνατο νὰ προκαλέσῃ φανταστικὰς φήμας, ὅτι δῆθεν ἡ Ἀγ. Ἐδρα ἐμελλε νὰ θεωρήσῃ ὡς προσβολὴν τὴν μὴ ἀποδοχὴν αὐτῆς ἐν τῇ Κοινωνίᾳ τῶν Ἐθνῶν.

Εἰς ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν μέτρι τοῦδε στάσιν τῆς Ἀγ. Ἐδρας ἀπέναντι τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν, εἶναι προφανὲς ὅτι κρίνει εὐμενῶς τὴν δρᾶσιν αὐτῆς, ὅπως χαιρετίζει μετὰ χαρᾶς πᾶν ὅ,τι τείνει πρὸς τὸ μέγα ἰδεῶδες τῆς συνεννοήσεως καὶ τῆς συμφιλίσεως τῶν λαῶν πρὸς ἀλλήλους. Κατ' οὐδένα τρόπον ἀναμειγνύεται εἰς τὰς ὑποθέσεις τοῦ Συνδέσμου τῆς Γενεύης καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ ἐξαρωμένων ἄλλων Ὄργανώσεων, ἀλλ' εἶναι ἡ δημιουργὸς τῆς ἀτμοσφαιρας ἐντὸς τῆς ὁποίας καλλιτεροῦνται οἱ εἰρηνικοὶ συμβιβασμοὶ με-

ταξὺ τῶν λαῶν συμβιβασμοὶ συντελοῦντες εἰς τὴν εὐ-
ημερίαν αὐτῶν: Καὶ τοῦτο χάρι ζεῖς τὴν ἐπίδρασιν,
ἣν ἔξασκει συνεχῶς ἐπὶ πάντων τῶν ἔθνων ἀπὸ τῆς
ἐπόψεως τῆς πραγματικῆς καθοδηγήσεως τῶν πνευ-
μάτων πρὸς τὴν εἰρήνην, ἐν τῷ πλαισίῳ τῆς πολιτι-
κῆς καὶ κοινωνικῆς ζωῆς.

Διατηροῦμεν ἐτι ζωηρὰν τὴν ἀνάμνησιν τῶν ἐξόχων
λόγων, τοὺς ὁποίους εἶπεν ὁ Πάπας κατὰ τὴν ἐπὶ τῷ
τέλει τοῦ Ἰωβιλαίου προσφώνησιν αὐτοῦ, ὅτε ἐξέ-
φρασε τὴν χαρὰν, ἣν προὔξεν εἰς αὐτὸν ἡ εἰρηνικὴ
ἐπίδρασις ἡ γεννηθεῖσα ἐκ τῶν διεθνῶν ἐορτῶν τοῦ
Ἰωβιλαίου, καὶ ὅτε ὁπῶς ἀνέφερε τὴν πλήρη-τόσων
ὑποσχέσεων, συμφωνίαν τοῦ Λοκάρνο. Οὐδ' ἔλησμο-
νήσαμεν τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Πίου ΙΑ' κατὰ τὸ Συνέ-
δριον τῆς ὡς Γενούης καὶ τὴν ἐπιστολὴν, τὴν ὁποίαν
ἔγραψε κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς κατοχῆς τοῦ Ρούρ. Μαρ-
τυροῦσιν ἀμφοτέρω ὡς καὶ τόσα ἄλλα δεδομένα, ὅτι
ἡ Ἁγ. Ἔδρα, καίτοι κρατουμένη ἔξω τῆς Κοινωνίας
τῶν Ἐθνῶν, εἶναι μακρὰν τοῦ νὰ μένη ἀδιάφορος
ἀπέναντι τῶν μεγάλων προβλημάτων τῶν ἐνδιαφε-
ρόντων τὴν εἰρήνην καὶ τὴν ὁμόνοιαν μεταξὺ τῶν
λαῶν ἄλλὰ δίδει, ἀπ' ἐναντίας, διὰ τὴν ἐπίλυσιν αὐ-
τῶν, ὅλον τὸ βάρος τῆς ὑψηλῆς αὐθεντίας καὶ τῆς
ἀποστολικῆς ἀγάπης αὐτῆς, τὸ ὁποῖον ἀναμφιβόλως
εἶναι ἀποτελεσματικώτερον πολλῶν προσπαθειῶν κα-
ταβαλλομένων ὑπὸ αὐτῆς ταύτης τῆς Κοινωνίας τῶν
Ἐθνῶν.

— Τὰς ἀκολούθους πληροφορίας περὶ τῶν ἱερα-
ποστολικῶν κινήσεων παραλαμβάνομεν ἐκ τοῦ
«Bulletin Salésien»: Οἱ διαμαρτυρόμενοι ἡοίθι-
μου 175 ἱεραποστόλων τῷ 1815, 20.500 τῷ 1920
καὶ 29198 τῷ 1925, κίεθετον δὲ διὰ τὰς ἱεραποστολάς
των 8500 δολλάρια τῷ 1815, 39 ἑκατομ. δολλάρια τῷ
1915 καὶ περὶ τὸ 1 1/2 δισεκατομ. φράγκων τῷ
1925. Τῷ 1815 οὐδὲν σχολεῖον εἶχεν αἱ προτεσταν-
τικαὶ ἱεραποστολαί, ἐνῶ τὸ 1915 ἡοίθιμου 46.580
σχολεῖα στοιχειώδους ἐκπαιδεύσεως, 1500 μέσης,
295 γεωργικὰς σχολὰς καὶ 101 πανεπιστήμια. Ἐν
Κίνα μόνον οἱ διαμαρτυρόμενοι διαθέτουσι 6636
πάστορας ἀπέναντι 2440 παπικῶν ἱεραποστόλων,
6600 σχολεῖα στοιχειώδους ἐκπαιδεύσεως ἔναντι 8659
παπικῶν καὶ 100 ἰδρύματα ἀνωτέρας μορφώσεως
ἔναντι 2 κατολικῶν πανεπιστημίων.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ

Τῇ 12 παρ. Δεκεμβρίου ἐώρτασεν ἡ ἐν Μόσχᾳ
Θεολογικὴ Ἀκαδημία τὴν τρίτην ἐπέτειον ἀπὸ τῆς
ἀνασυστάσεως αὐτῆς. Τῆς ἐορτῆς μετέσχον ἀντιπρό-
σωποι τοῦ κλήρου, καθηγηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου

τῆς Μόσχας καὶ οἱ ἐκεῖσε ἀντιπρόσωποι τοῦ
Πατριαρχείου καὶ τοῦ Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας.
Καταλλήλως προσεφώνησεν ὁ ἀντιπρόσωπος
Οἴκου. Πατριαρχείου, μεθ' ὃ ψαλέντος τοῦ πα-
χρονιμοῦ τοῦ Οἴκ. Πατριαρχοῦ ἐξῆρε τὴν δό-
ξιν τῆς Μεγ. τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας ὁ Πούτανις
Ἀκαδημίας. Μεταξὺ τῶν λαβόντων πτυχίον κατα-
ἔτος τοῦτο καταλέγονται καὶ τρεῖς φοιτήται.

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΙ

Ἡ Ἱερὰ Μονὴ Κορώνης διακηρύττει ὅτι τὴν 13ην Φεβρουαρίου
ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 π. μ. ἐν Κυριότητι καὶ εὐ-
συνήθι τῶν δημοπρασιῶν ἐνεργηθήσεται πλειοδοτικὴ δη-
μοπρᾶσία τριτοῦς ἐνοικιάσεως τοῦ Λειβαδίου «Ἀρσενικοῦ» τῆς πε-
ρείας Βατανικῆς καὶ Σκλατικῆς ὑπὸ τοὺς ὅρους τῆς ἀρχικῆς
κηρύξεως. Ἐν Ἱερᾷ Μονῇ Κορώνης τῇ 31 Ἰανουαρίου 1927.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Λαγυδίας διακηρύ-
σσει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἡ μίσθωσις τῶν
τῆς Μονῆς τῶν εἰς τὰς θέσεις 1) Βαρκὶ Δερῆ μετὰ τῆς πλευρῆς
τοῦ Φαρμάκας. 2) Κουτροῦλι Γκοριτσᾶ καὶ Σπέλιζα. 3) Γρα-
κοῦλια μεθ' ὅλων τῶν περὶ ἔξω χωρᾶν Καλύδια 4) Καμάρι
ὅλων τῶν περὶ ἀγρῶν. 6) Προπετοῦση μετὰ γούδης Περιστε-
ρῆ καὶ ἄνωθεν Προπετοῦσι. 7) Βαρκὶ μεθ' ὅλων τῶν περὶ
ἄνωθεν δρόμου 8) Κάμπο καὶ Διάσελο. 9) Γιαννακοῦλια καὶ
θεοφάντου 10) Ἐλατᾶκια μεθ' ὅλων τῶν περὶ ἔξω. 11) Μαῦρος
τοῦ σκουροῦ καὶ ἀγροῦς Βούσι Τσοῦλη. 12) Γκράβχι, ἐν Κιάτω καὶ ἐ-
πὶ τῶν συμβολαιογράφου Σικυῶνος Σοφοκλέους Παπαγεωργίου
13 Φεβρουαρίου ἐ. ε. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 π. μ.
φώνως τοῖς ὅροις τῆς ἀρχικῆς μας διακηρύξεως ἡς οἱ βουλευμένοι
ἐπιθυμοῦν νὰ λάβωσι γνῶσιν παρὰ τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου καὶ
τοῦ ἐπὶ τῆς Δημοπρασίας Συμβολαιογράφου, ἐν Ἱερᾷ Μονῇ Λα-
γυδίας τῇ 25 Ἰανουαρίου 1927.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Θεοτοκίου Ἀρτινῆς
κηρύττει ὅτι: Ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν μετὰ
τῆς διακηρύξεως ὅρους ἐν Ἀρτινῇ τὴν 13ην Μαρτίου ἐ. ε. καὶ εὐ-
συνήθι τῶν δημοπρασιῶν τόπον. 1) ὁ εἰς χωρίον Κομπότιον
τοῦ ὁδομύλου τῆς Μονῆς διὰ πεντικτῆ ἐνοικίασιν ἀρχομένην τὴν
Σεβρίου ἐ. ε. 2) τὸ κάτωθι τῆς Μονῆς μαγαζέτον διὰ μοναστη-
ριακῆς ἀρχομένην τὴν 1ην Μαΐου ἐ. ε.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Κλειστικῶν διακηρύ-
σσει: Τὴν 8ην τοῦ μηνὸς Μαρτίου ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν
—12 π. μ. ἐνεργηθήσεται δημοπρᾶσία ὀκταετοῦς ἐνοικιάσεως
ἔσοδος 1000 μέτρων ἐπὶ τοῦ μεγάλου προσήλιου κλπ. τοῦ κτη-
ματικῆς Σκαρμαγκᾶ πρὸς λατόμησιν καὶ ἐκκαμίνευσιν ἀσπίστου, ἐν
τοῦ Συμβολαιογράφου Δίδε καὶ ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Καλουροῦ
Ἀθηνῶν. Πληροφορία παρέχονται εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις γραφεῖον
Μονῆς (ὁδὸς Βορέου ἀριθ. 4). Ἐν Ἱερᾷ Μονῇ Κλειστικῶν τῇ
Φεβρουαρίου 1927.

Τὸ Μοναστηριακὸν Συμβούλιον τῆς ἐν Ἱερᾷ Μονῇ τοῦ Π-
φῆτου Ἡλιοῦ ἐκτίθει ἐν Ἱερᾷ τὴν 20 Φεβρουαρίου 1926 εἰς πε-
ντικτῆ ἐνοικίασιν τὰ πευκόδενδρα πρὸς ρητινοσυλλογὴν τῆς θέσεως
ἐν τῇ ἀνωτέρῳ ὡς καὶ μικροτεμάχια ἐκ τῶν καίμενων ἐν Πόρρω. Ἐν
Μονῇ τῇ 1 Ἰανουαρίου 1927.